

APA Szarajevóba MENT

A HEGY Nehezemre esett belátni, a belátás nehézségeiről pedig épp az út során kezdtem egyet-mást megtudni, hogy én még most is arra a másik életemre vártam, amit elhagytam félúton. Vártam, hogy csak úgy szimplán előbújék valahonnan, mert nekem igenis van egy másik, mondhatni rendes életem, mintha soha senki nem ment volna el éntőlem és mind együtt lennénk: apám, nagymamám, meg idővel a *másik*, akit úgy kell elképzelni, hogy már eleve ott van, beleírva a múltamnak talán abba a pillanatába, ahol a rendes életem megállt és része annak, amit most egyelőre csak álmodok, ám amint úgy istenigazából megjelenik benne, egy csapásra megszélidülne, mert az a másik élet, amire titokban még most is várok, mindenkit szelíddé tesz, hogy mást ne mondjak: engem is.

Néztem a bobblyút, a törött kanyarokban ciklámen, encián és hamuvirág színű graffitik éktelenkedtek, hol fekete keretben, egymástól elkülönülve, hol meg egymásra sprézve, odébb a körbelőtt Vučko elványadt fekete-pirosban, győzelemjelbe tartott ujjai egymásra csúsztatva, egy utolsó fohász, a szelídség utópiája – Ask útikalauzában legalábbis az állt, hogy a kabalaállatka a szelídséget szimbolizálja –, egy falfirka az ezer csapás előttről, ami egyszer s mindenkorra mutatja, mily hasztalan az imádság ínség idején. Az egész Igman hegy egy akadálypálya, vasbetonlapok és -oszlopok, szélfúttá viskók, amelyek bírói fülkék lehettek egykor, gyommal benőtt éttermek, rozsdás felvonók, porig bombázott szállók, többezer éves lelátók, apám életének és általa az enyémmé is a romos makettje, hisz itt kezdődött és végződött az a század, amelyben élnem adatott, legalábbis az első tizenpár évet – de hát nem ez határozza meg azt, aki mostanra lettem, s azt is, akivé holnap válhatok?

Hová mennél, ha elmennél innen, kérdezte egyszer a *másik*, nem sokkal azután, hogy visszajöttünk a gyilkos zalai hétvégénkről, és ő, mint egy spleenbe burkolódzott díva, a kanapémra kuporodva bámult maga elé. Az ágyékára néztem, hetek óta nem járt terepre, nem mondta ugyan, de a drága szövethadrágjaival önkéntelenül is tudatta – olyan márkákat hordott, amiket egy magamfajta legfeljebb a körutat ellepő turkálóknak láthat, de azok egytől-egyig hibásak voltak: bolyhosak, koszlottak, itt-ott lyukasak is. Ahogy ott ült, a sarkait maga alá húzva, nemtelenné vált egycsapásra, és én ettől annyira, de annyira kí-

vántam, hogy úgy éreztem, a következő pillanatban megfulladok. Csak térdeltem mellette szemeimmel az ágyékára tapadva, ugrásra készen, a szoba, benne én is feloldódva, mint ha csak ő létezne, vagyis hát az ágyéka, és lélegzet-visszafojtva vártam, hátha a vágnak valami csekély jelét mutatja, ő azonban, a spleenjét leszámítva, éppen csak annyira létezett, hogy már ne is lehessen megszólítani. Ott és akkor végleg beletörődtem abba, hogy nem tudom kimondani, amit akarok.

Mert hát kétféle ember van ezen a világon: egy, aki kimondja, a másik meg sosem. Hiába, hogy épp ott és akkor karnyújtásnyira volt a rendes élet, hogy *lerendezhettem* volna az egészséget, vele együtt elengedhettem volna ezt a megtölteni való ürességet, ami én vagyok, nem tettem semmit, szóvá se tettem, mert kellett a teste, sem előtte, sem utána nem kellett semmi ennyire – évekkel fizettem volna, mások éveivel is akár, hogy a tömzsi kezét, amivel a fenyőrigó nyelvét a hálóból kigabalyította vagy a töviszúró gébics törött lábát sínbe rakta, végigfuttassa a bordáimon, egyre csak olyan fertályakon kutatva, amiknek közülük nincs a beteljesüléshez, én mégis jóval azelőtt kielégültem, hogy a keze elindult felém.

Meg kell törni a rontást, mondta Goroszlai Gizella, a jósnő, aki a kévézaccot a csészealjra borította, s a fehéren maradt porcelánfoltokban egy oroszlan körvonalait rajzolta ki. Ez egy hímkurva, tette hozzá, fuss, fiam, mindegy, hogy merre, fuss, ha kedves az életed. Én meg futottam. Az utolsó pénzemből, amit még az ismeretségünk előtti reklámforgatások alatt tolmácként kerestem, vettem egy éves kombinált bérletet a sportuszodába, és két szigetkör után leúsztam magamról a keze nyomát. A számát kitöröltem, a nevét sosem is írtam be, hogy megszólítva őt ne kelljen a létezéséről tudomást vennem, mert énnekem, mióta apám elment tőlünk, csak az kelt életre, aminek neve volt. Emiatt, és nem csak, sehogy se hívtam, telefonon végképp nem volt felhatalmazásom erre, legfeljebb üzenetet küldhettem, eleinte azt is rébuszokban, amit csak mi ketten értettünk. Én magam voltam a bűn, önszántamból váltam azzá, mikor a keze először indult el a bődületes fingattrakció után, a büntudathoz pedig újabb és újabb kétértelmű társult, ahányszor csak magamra hagyott.

Azokban a napokban viszont, Gizella tanácsát megszívulva, hiába futottam előle, legbelül, valahol nagyon mélyen, ahol evidenciákká válnak a népi bölcsességek és babonák, egy hang folyton azt énekelte, hogy: *Ha elhagyott egy hétre, elhagyom én kettőre*. Aztán már csak ez a hang volt, egyre feljebb és hangosabban szívárgott belőlem, végül pedig kitört a kenyeresnél, erre lélegeztem futás közben, és erre fordultam a medencében is. Ha a *kettőre* fordulok, szeret. Ha *kettőre* érek a Podmaniczky sarkára, akkor is.

Az első pár hetet sírva, fuldokolva csináltam végig, semmi nem klappolt, örültem, ha egy karcsapással tovább bírom és nem nyelek le egy lélegzetvételnyi vizet. Szigorú is voltam magammal: sem a tempóval, sem a dalszöveg ritmusával nem csalhattam, ki kell ennek jönnie, hajtogattam, és láttam magam előtt a betűket, úgy tekerőztek, mint egy rohadt kis féreg, ami soha nem érte el a medence végét.

Aztán mégis. Hétfő volt vagy szerda, de lehet, hogy péntek. A páratlan napokon szerencsésebb vagyok. Egyik kezemmel megkapaszkodtam a szűrőrácsban, a másikkal, homlokomat a medence falának döntve, az úszószemüvegből kilögyöltem a klórpárában meggyűlt könnyeket, és még sokáig bámultam a fehér párkányt megilletődve, mert hát mi mást tehettem volna a dicsőség mámorában, amit senkivel nem oszthattam meg. Most már elmehetsz, úgyis az enyém vagy, és jóformán ki se mondtam, ott állt előttem, keki terepmintás flip-flop papucsban, majd lehajolt és kisimította az arcomból az összetapadt tincseket. Nem lehetett megmozdulni: csíkba olvadt tekintetében annyi megróvás, rettenet, hogy szipákolni kezdtem, majd a helyett, hogy megkérdeztem volna, mit keres itt, honnan tudta, csak azt mondtam: bocsáss meg.

Te kis butus, felelte kisvártatva, és kiemelt a vízből, mint egy gyermeket. A Margit-romokig levegőt sem vettem, úgy futotunk, nyomunkban a vággal, mintha magunk elöl menekültünk volna, hogy kevésel azután magunkhoz térjünk meg. Aztán egy csapásra lehiggadtam. Nem lehet, mondtam, mikor a falnak döntve szétfeszítette a combomat. Ő ezt látszólag jóvá is hagyta, majd elővette hirtelen a fényképezőgépét, leguggolt, az öklével kitágított és belém fényképezett. A gyönyörtől szembe pisiltem, erre nevetni kezdett, én meg elsírtam magam. Az autójában volt nedves törülköző, azzal lecsutakolta a lábam közét, le az arcát is, majd hazavitt. Egész éjszaka egy szemernyi sem aludtunk, ki-be járkált a testemben, ketten voltunk a világmindenség.

Legközelebb, mikor ismét magamra hagyott a teljességben, felkerestem Gizella jósnőt, aki jól leteremtett – Székely leánka hogy lehet ilyen hitvány gatyaszár! Hát miféle takonyból gyúrtak téged, fi-am! –, én pedig ráfordultam, hogy a rontással szemben tudna-e bárki erős maradni, erre azonban nem felelt. Azt, hogy nem vagyok székely, már nem is firazt sem a zacsból, sem a horoszkópomból nem látta, forintot viszont unzensír leperkáltatta, mert a cigányperec kiolvasta, hogy októberre teljesen megszűnik gondoltam, azt a pár hónapot már féllábon is kibírom.

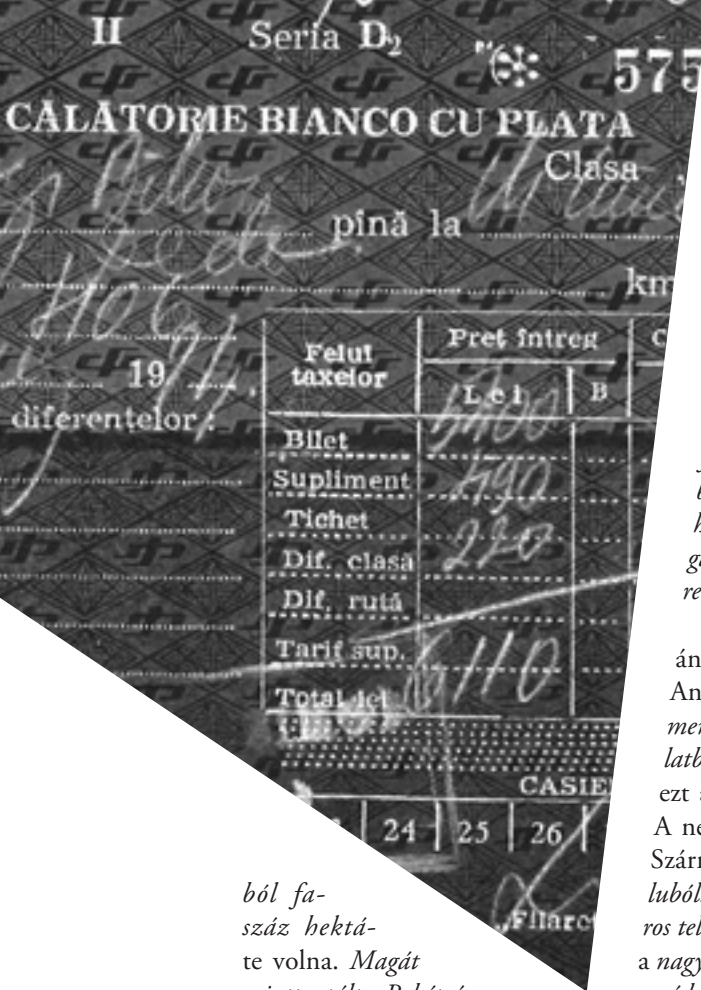
vetközni se tudtam, a cuccaim folyton fennakadtak a copfomon, úgyhogy a konyhapultra-nak döntött, többször egymás után a fülembé nyűszített, aztán elővette a távcsövét és felugta azt is, de nem nézett belém. Legközelebb egy barátjával jött, erre megijedtem, furamód a fizikai fájdalomtól inkább, semhogy az adott pillanatban elgyöttrődhettem volna a jelentéseken. Tedd fel a lábad a konyhapultra, mondta, majd hintázni kezdett a hokedlimen. A barátja, egy koraötvenes vörös és nyurga, mögém állt. Fáj a nyaka, figyelmeztette a *másik*, csak óvatosan. A vörös nekicihelődött, nagyot köpött a markába, én meg a fűszerkészletet bámultam, tizenkét babérlevél, három vaníliarúd, sárfányos szeklicét venni kell nemsokára, borókabogyóból is csak öt. De semmi nem történt. Mikor megfordultam, a vörös már a sliccét gombolta, nem nézett rám. – Most akkor mi lesz? Kellek vagy nem?

A *másik* erre megállt a hintázásban. – Hát azt hiszed, osztoznék rajtad, butus? Miután én is osztozom rajtad, gondoltam, de nem mondtam ki, ahogy arra sem válaszoltam, hogy hová mennék, ha innen el. Valójában szinte mindegy lett volna, hol vagyok, ha vele. Azt, hogy ott, abban az országban, amit ugyanúgy magam mögött hagytam, semmiképp se akarózik élni, hogy gyűlölöm a másodlagosságot, ami ellen hiába is ágálok, újra és újra neveltségessé teszem magam, akkortájt még nem mondhattam ki, mert egyelőre nem volt tudomásom róla, talán pont őmiatta, talán mert azt hittem, hogy vele még így is egész vagyok. Nem tudtam róla, holott egyre ritkábban jártam emberek közé. Ő maradt az egyetlen mércém, ő a tükröm is. Ha hárman jönnek, netán még többen, mindannyiuknak állandó készenlétben, mintha a befogadással példát mutathattam volna, gyorsan terjedő, ragályos példát, ami már másnap eljut a bevándorlási hivatal összes tisztjéhez, de leginkább ahhoz, aki hat órán át faggatott, már ha faggatásnak lehet nevezni, hogy valaki megállapításokat szegez az embernek, összefüggéstelen egymásutánban és megfellebezhetetlenül.

Tebát az édesapja kommunista volt. Nem, nem volt az, én legalábbis úgy tudom. *A keleti váltóban mégis helyet kapott.* A keletiben vagy a nyugatiban. Homályos az egész. *A román belügyminisztériumhoz beadott kérvénye alapján maga megkapta az édesapja dossziéját. Abban a keleti váltó szerepelt.* Valóban oda készült, de valahogy mégis a nyugati váltóban tűnt

tattam,
a hétezer
kártyából kerek-
a függés – május volt,
Júliusban beállt a nyakam,

ból fa-
száz hektá-
te volna. Magát
miatt utálta Bebét és
nem ismerek semmilyen
ki magának a munkavállalói en-
gedélyt. Anyám egyik ismerőse valóban segített a vízum
megszerzésében, de az illető nő volt, ha jól tudom. Tehát lepapírozták magának. Azóta is
románok foglalkoztatják. Azóta szabadúszó vagyok, nem függök senkitől. Szabadúszó... ér-
tem. Írja le, kérem, hogy néz ki egy napja. Hánykor kel, mit eszik, mennyit dolgozik. Rend-
ben. Addig lesz szíves ideadni a mobilját. A mobilomat. Lássuk csak. Abonyi Petra. Mesél-
jen róla. Mit meséljek. Nem ismerhetek mindenkit a névjegyzékből. Árvai Jácint. Törté-
netesen ő is csak alkalmi ismerős. Akkor írja le azt is, hogy kiket ismer. Ha a névjegyzék-
re gondol, visszakérem a mobilomat. Mobil nélkül írja le. Akit ismer, azt anélkül is ismeri,
nemdebar. De igen, elnézést. Látok itt egy OB jelzésű tételt. Van olyan is, igen. Onofriuc
Bebe esetleg. Nem ismerek ilyen nevű embert, már mondtam. Hívja fel. Most. Legyen szí-
ves. Ezt nem tehetem. Akkor felhívom én. Kérem, kérem, inkább ne. Valamehlyikünk már-
pedig fel fogja. Általában ki van kapcsolva. Azért tegyünk egy próbát. Nem hívhatom csak
úgy... ripsz-ropsz. Írhatok neki, ha gondolja, és majd visszahív. Nocsak, talán a szerető-
je. Ez igazán nem tartozik magára. OB. Beszédés, nagyon beszédés. Nem az, amire gondol.
Mi lesz itt egy óra múlva, ha már most belelát a gondolataimba. Nem úgy értettem. Hanem
hogy értette. Igazán elmondhatja nekem. Ez egy rövidítés. Original Bastard. Csak úgy. Juj,
ez nagyon állat. De nem lennék a muki helyében. Hát ennyire szereti őt. Ennek semmi köze
a szeretethez. Behúszom a függőnyt, nehogy azt higgye, vallatáson van. Én mégis azt hiszem.

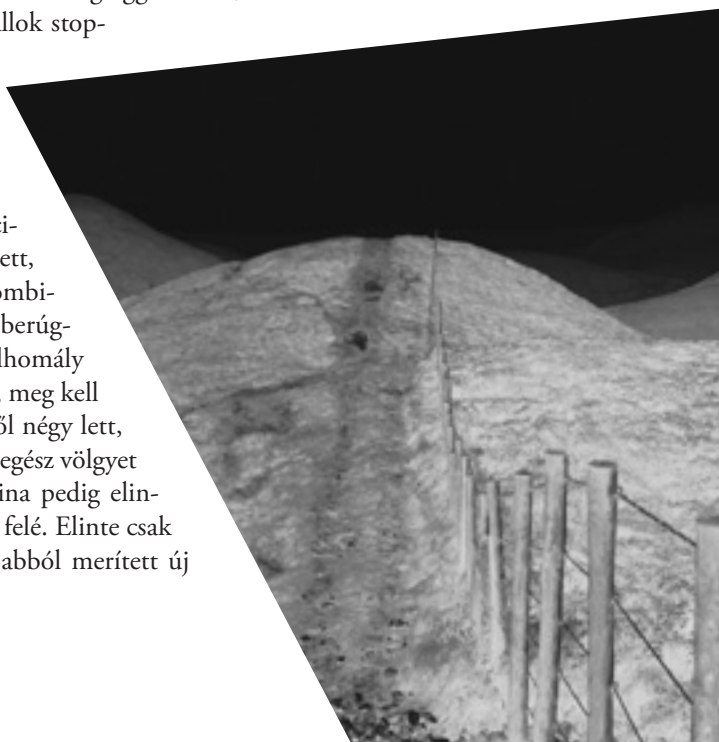
A nap teljesen elvakított, a legkínosabb percekben semmit se láttam, legfeljebb szilu-
etteket. Hiába pislogtam, hunyorogtam, száraz volt a szemem, mintha kenderkóc lenne
a helyén. Kér egy pohár vizet, kérdezte a kihallgató tiszt, majd felállt és behúzta az iszap-
színű függönyöket. A hangja megenyhült, de még órákig nyaggatott. Hol az anyámról
akarta tudni, hogy milyen viszonyban volt az apjával, miért nem ment újra férjhez, miért
csatlakozott egy zöld mozgalomhoz és miért nem vette vissza a lánykori román nevét, hol
a nagyanyámról, hogy miből fedezte az utazásait, s hogy szerintem miért kaphatott min-
den évben útlevelet, mikor másoknak két évente is csak kivételes esetben járt. Volt, amire
tudtam válaszolni, de bőven akadtak olyan kérdések, vagyis hát megállapítások, amikről

el. Tehát mégsem volt kommunista. Gyerek
voltam, mikor elment. Nem kötötte az or-
romra. Maga szerint egy két oldalas dosszié
azt bizonyítja, hogy tiszta volt. Semmit nem
bizonyít, így igaz. Ez itt egy több ezer oldalas
jelentés. Nézzen bele. Két fedőnév, két ügynök.
Így néz ki egy dosszié, ha valaki tiszta. Ezt ön
biztosan jobban tudja. Az édesapjái két oldal.
Kettő. Nem értem, hogy jön ez ide. Lapozzon
1984-hez. 792-ik oldal. Rendben. A Gherasim
fedőnevű ügynököt január elejétől felváltja egy
bizonyos Avram. Ekkortájt ment el az édesapja,
ha jól tudom. Vízkereszt környékén, igen. Ma-
ga szerint csak úgy kiengedték egy ilyen esemény-
re. Hogy vigye a lángot.

Gyerek voltam. Nekem egyszerűen csak hi-
ányzott. Meséljen, mit tud még róla. Semmit.
Anyám szerint régen halott. Az édesanyja nem
ment férjhez utána. Nem ment. De heti kapcso-
latban állt ezzel a Bebével. Életemben nem láttam
ezt az embert. Bebe Onofriuc. Nézze meg jobban.
A nevét se ismerem. Az édesanyja is román, ugye.
Származását tekintve igen. És Bebe is. Ugyanab-
lúból. Anyám városi. Mindig is az volt. De vett egy
ros telket a szülőfalujában. Ez nevetség. Miből vet-
a nagyanyja nevelte, ugye. Nevelt ő is, amíg élt. A fia
az édesanyját. Nem tudom, kit utált, kit nem, én
Bebét. Magát mégis Bebe Onofriuc jelentette be, ő járta

ott és akkor hallottam először. Többet tudott a családomról, mint én. Amikor elengedett, sok szerencsét kívánt az új életemhez, és azt mondta, ha megtalálom valamikor az apámat, küldjem csak be hozzá, hadd nézzen a szemé közé. De ezt már jószerint meg se hallottam. Lucsogtam a verítéktől, a fülcimpámról kövér cseppekben potyogott az iszonyat, én mégis boldog voltam, hogy túl vagyok ezen is. Másnap átvehettem az ideiglenes személyi igazolványomat. Letelepedett lettem végre, s úgy hittem, egyetlen szó elég lesz ahhoz, hogy lezárjam egyszer s mindenkorra ezt a végtelennek tűnő utat.

Felkapaszzkodtam a betonra és beültem a bobpálya medrébe. A felhőket néztem, úgy peregtek, mint az évek, s velük az emlékeim. Volt valami otthonérzet abban a hidegben, mintha egy teknőben lettem volna, beleveszve a kihűlő habfürdős vízbe, s láttam apámat, amint odagügyög. Csak hallása legyen, a jó iskoláját, igen, mindig ezt mondta, a jó iskoláját, káromkodás helyett. Vajon hány mondat van, hány történet, amire sose fogok emlékezni már. Egy öreg hang hívott, Gelsomina, mondta, én meg gondolkodás nélkül felkekedtem, pedig lehet, hogy az egész egy buta tréfa, és aki hívott, nem is az apám. Ugyan, hessegettem el, hiszen ő volt az egyetlen, aki sose ejtette ki a nevem, talán ő is utáltatta meg velem. Gelsomina, Gelsomina, mondogatta, mikor mérgemben lerántottam az abroszt vagy a nagyanyám Niveájával bevakoltam egy-két likat a falon, és az orra összeért az ínyével, úgy nevetett. Aztán felrakta a Nino Rota lemezt, az ölébe vett, és: Hallgasd csak, ez itt a trombita hangja, szomorúan száll, mint a hegyen a cinegék. Ez meg a fagotté, behömpölyög a völgybe, kopogd ki utánam, te csibész. Én pedig kopogtam Gelsominára, az *Amarcord* keringőjére, és kopogtam Jézus Krisztusra, Mária Magdolnára meg Heródesre is. Mielőtt elment volna, megbeszéltük, hogy megtanít zongorázni. De elment, sose jött vissza, az anyám pedig hallani se akart klimpírozásról a gyász idején. Néztem a felhőket, majd felkönnyököltem. Ask egy aprócska pontba koncentráldott a völgyben, azt hiszem, őt jobban felvillanyozta, s jobban meg is viselte Szarajevó. Elővettem egy cigarettát. Napok óta nem dohányoztam, úgy nyargaltunk át ezen a vidéken, mint valami ultrafutók. Csak a fejünkben élt a környék, foltokban szitált és csapódott le a valóság, nem beszélünk arról, amit láttunk, az emlékeinket másnak hajkurásztuk, valami mégis összekötött. Lehet, hogy a fogság mágiája vagy talán épp a szabadságé volt. A végén már én is salátát ettem extrudált kenyérrel, könnyű voltam, mint a piztráng, és éreztem a véremben elhúzó meteorrajokat. Néhány nap és még a vicces pólóit is kilögyböltem volna, de szerencsére nem volt több napunk. Ask úgy tett, mint aki nem vesz tudomást róla, ámbár az is lehet, hogy akkor éjjel, mikor a hajamat falta, végleg elbúcsúzott. Ez zavart egy kicsikét. Hogy pontosan mi, azt nem tudtam megragadni, de szenvedtem tőle, mintha valóban szerettem volna, pedig nem is. Vagyis hát nem úgy. Talán a hirtelen kihunyás, az volt mindig a nyomomban, vagy már belém is égett, annyiszor pattantak meg éntőlem, ahogy az osztálytársaim mondták anyámról, az emberek. Felcihelődtem és elindultam a mederben. Pénzt még mindig nem kértem tőle, miután megreggeliztünk, ismét alkalmatlanná vált a dolog. Legrosszabb esetben kiállok stopolni. Vagy felhívom anyámat. Fogság vagy szabadság – egyre megy, ha az ember szegény. Bárcsak így maradna minden, ilyen higgadt közönyben, gondoltam, ahogy egyre lejjebb haladtam a völgy a felé. A fagottok lágyan hömpölyögtek, cinkék cikáztak a gazosban, az Igman hegy felfelé lejtett, az egyik viskó tövében pedig Gelsomina trombitált. Gyönyörűséges, mondta egy apáca, és berúgta a viskó ajtaját. A kiszivárgó sötétségből félhomály lett, aztán világosság. Nagyon szépen játszik, meg kell adni, lépett ki egy másik apáca, és a kettőből négy lett, aztán nyolc, tizenhat, végül megtöltötték az egész völgyet és felsorakoztak Gelsomina mögé. Gelsomina pedig elindult trombitálva a felfelé lejtő Igman csúcsa felé. Elinte csak fújta, fújta, a saját zenéjét lélegezte vissza, abból merített új

erőt a szomorúságra, de aztán, mikor az apácák legnagyobb átélményére lángok csap-
tak ki a tölcsérből, elvette a szájától égő trombitáját, a magasba lendítette és begyújtotta
a napot. A nagy fényességre kiürült a fertály: az apácák köddé váltak, elnémultak a fagot-
tok és a cinegék, a gázos pedig fel-felszikkasztott, mint a jég. És akkor ott, a semmi köze-
pén felcsendült a Monti csárdás, és Katarina Witt megjelent csipkés pártában, borjúszá-
jú ingben, majd egy libel sorozattal és egy hármas axel-tólup kombinációval megnyerte
a rövidprogramot. Tényleg ciklámen a szoknyája, mondtam bele a fényességben szender-
gő nagyanyámnak, aki, mint minden másban, a színekben is verhetetlen volt. Űlt a kis-
szobában a fekete-fehér kemping tévé előtt, nézte az olasz foci vébét a tonett székében
hintázva, s mielőtt a játékosok pályára léptek volna, üvöltötte ki a színeket – A jugóké is
azúrkék! Tiszta szerencse, hogy nem a digókkal játszanak! –, én meg a színes Grundigból,
amit a jeles bizonyítványomért kaptam tőle, elképedve nyugtáztam, hogy sose fog mellé,
hogy nem csak Katarina Witt szoknyáját, de még az olimpiai hópelyhet is jól tippelte, lé-
vén az is ciklámen keretben virított, akárcsak a korcsolyázónő kardlábai.

Mikor a bobbálya medrének végére értem, már felszáradt minden, újra felhők peregtek,
csak az emlékek foszlottak el belőlük, üres volt a fejem. Ha nagyon akartam volna, újra
benépesíthettem volna, de kellett a sivárság, ami egyre messzibbre taszított Asktól, felper-
szelve köztünk minden élőt és élettelen.

Ask Burlefot végigfotózta közben az egész komplexumot. Nem sokat szóltunk egymás-
hoz, nem is kérdezett. Leültünk a narancssárga dobogókra, a betontakarás mögött néhány
fenyőfa, mintha a természet a kulisszák mögé dobálta volna őket előadás után. Amíg Ask
a fotóit nézegette, rágyújtottam – olyan mélyről préseltem ki a füstöt, hogy a belem oda-
fonnyadtak a hasfalamhoz, a méhem meg eltűnt végérvényesen.

Átmenjünk a sípályákra, kérdezte Ask kisvártatva, de megráztam a fejem.

Nincs messze, utána felraklak a vonatra.

Nem akartam sípályát nézni, ugyanolyan hegy, mint a többi, nem nagy etvasz.

Mit szeretnél?

Hogy csak ülünk.

Akkor hát ülünk, mondta és tovább nézegette a fotóit.

Csend volt. Apámra gondoltam, hogy vajon mennyit változott. Hozzáöregedett-e
a hangjához az arca, hasonlít-e az élettársa anyámra, és a féltestvéremben felfedezem-e
önmagam. A fenyőfák körül kutyák nyargalásztak, majd csaholni kezdtek vadul. Egy óri-
ási nyúl cikázott el előttünk, a hájtól már-már bukfencezett.

Ez nagyon jó lett, bökött rá Ask az egyik fotóra, amin a bobbálya szélére könyökölve
őt bámulom gőgösen.

Én nem ismerem ezt az arcom, mondtam, I'm not that arrogant.

Oh, dear, you aren't arrogant at all.

Ahhoz túlon túl kicsi vagyok, gügyögtem, ugye hogy
kicsike vagyok?

Szép vagy, mondta a tekintetével és meg-
érintette a könyökömet.

A kutyák ezalatt üldözőbe vették a nyulat.

Az egyik korcs úgy szaporázta, mint Garrincha
gólpasz előtt. A bal hátsó lába alig is ért a fölhöz,
sarló alakban kaszált tökei alatt, amitől a jobb lábá-
nak iksze még a balnál is torzabbnak tűnt. Aztán meg-
torpant hirtelen, visszanezített, és néhány rekedt szűk-
lés után elindult felénk.

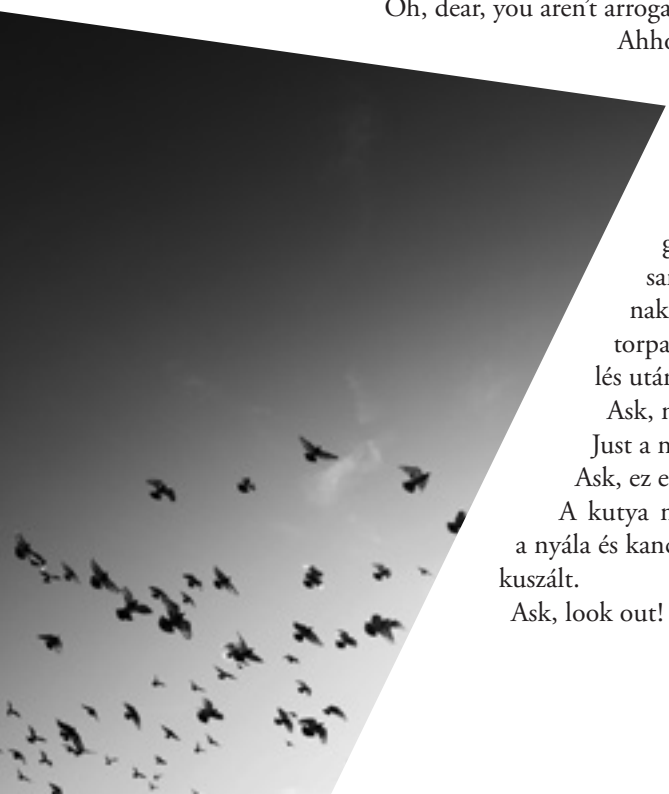
Ask, mondtam.

Just a moment.

Ask, ez egyenesen nekünk jön.

A kutya megállt előttünk, a szája szögletében tajtékzott
a nyála és kancsalul vicsorgott ránk. Valahová Ask és közém fó-
kuszált.

Ask, look out! Hogy mondják angolul, baszki, hogy veszett!

De mielőtt bármi is eszembe juthatott volna, a ronda kis görcs nekiugrott Asknak, előbb a vádlijának, majd a combjának, amihez hozzá is ragadt.

Fuck deg, csinálj valamit, szedd le rólam!

Mit csináljak? Mit?

Csak álltam ott, égő büntudattal, magamat okolva mindenért, aztán megindultam a fenyőfák felé. Ask sikoltozása bevette magát az egész völgybe, a felvonók csikorogtak, morgott az ég, én pedig kétségbeesett kapaszkodtam az egyik fenyőbe, cibáltam, esengtem neki, hátha az ölembe hullajt valamit. Végül a földről guberáltam pár törött ágat, majd visszarohtam és püfölni kezdtem a kutyát. De annak meg se kottyant, Ask tovább üvöltött, ömlött a combjából a vér.

Itt fogok megdőglenni, ne simogasd, a rohadt életbe, vágd már agyon!

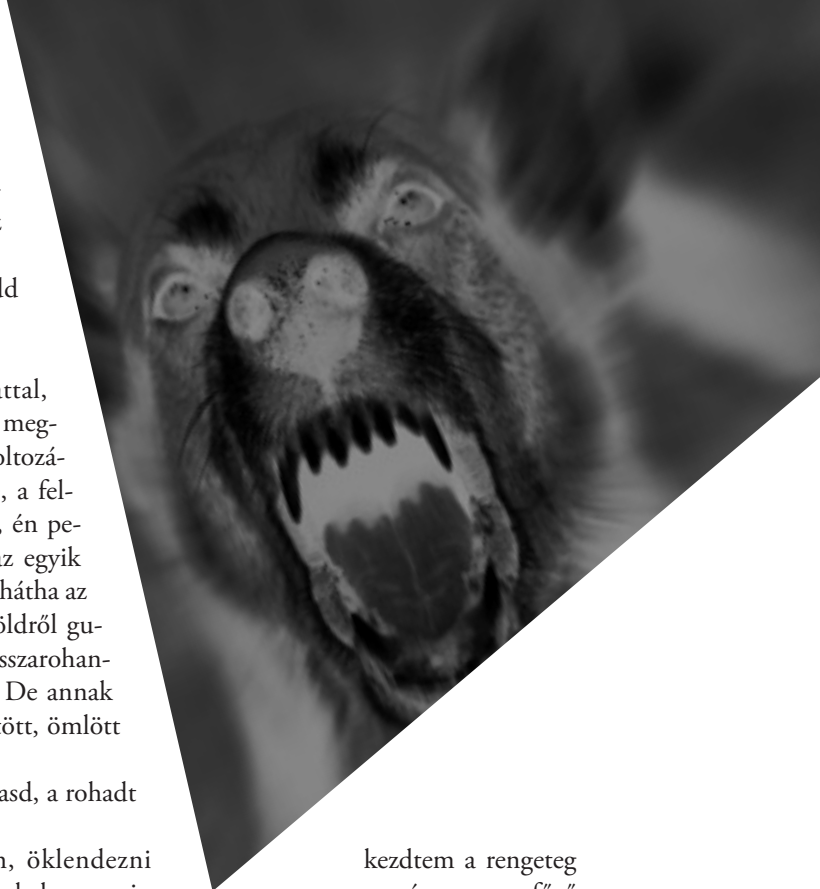
Egy pillanatra visszahőköltem, öklendezni vértől, ami a nyállal elkeveredve úgy habzott, mint vize. Aztán megfogtam valahol a tövénél az egyik és beledőftem a kutyába. A nyomorult pára rekedten de a pilláim nem engedelmeskedtek, vörösen sustorékoltak, mint mikor a sapkám a szemembe lógott Vízkeresztkor, és megkondultak a lélekharangok, és bűgött a sziréna a Maros felső völgyében, mert a pápa ordináriussá nevezte ki Kräuter Sebestyént. Aztán elült a folyó, elült a város, a piros sapkámot lekapta a szél, a kutya már nem szűkölt, a felvonó sem csikorgott, csak Ask zokogott némán – ekkor merem kinyitni a szemem. A combjában öklömnyi kráterből bugyborgott a vér, a lábainál meg ott vonaglott, üveges tekintettel és némán, a veszett kis dög.

Rabid. Jutott eszembe. Rabid. Mondtam Asknak rekedten.

Hívjál mentőt, kérte sírva, majd lekapta a fekete pólóját, és elkötözte a combja tövét.

Elővettem a mobilomat és elindultam térerőt keresni. Negyedóra múlva már a mentőben ültünk, Ask a kezemet szorítva zokogta, hogy szeret. Mire betolták a műtőbe, elveszítette az eszméletét. Az adatait nekem kellett bediktálni és velem közölték az ellátás várható költségeit. Nem vagyok a hozzátartozója, feleltem erre, csak együtt utazunk. Márpedig, akármi történjék is, a műtét cechjét valakinek állnia kell. Beleketortam Ask hátizsákjába, és elővettem az úti szütyőjét. Mindig abból szedte ki a pénzét, ha meghívott valamire. Ezerhétszáz euró volt benne. A szívem a dobhártyámig ért. Letántorogtam az automatához, vettem egy kávét és elszívtam egy fél doboz cigit. Nem sokkal azután, hogy visszamentem a recepcióhoz, kijött az orvos, remek angolsággal tudatta, hogy bár sok vért vesztett, most már minden rendben, a harmadikon fekszik az egyágyas kórteremben, de holnapig nem valószínű, hogy magához tér.

A műtétet azon melegében kifizettem, háromszázötven euró volt, adtam egy ötvenest az orvosnak. Aztán kivettem ötszázat, a maradékot visszatettem a hátizsákjába, felosontam Ask szobájába, a zsákot az éjjeli szekrényébe zártam, megcsókoltam, és kísértél a kórházból.

kezdtem a rengeteg nagyanyám szappanfűző ágat, behunytam a szemem, szűkölt, Ask zihált, én is ziháltam,